

Ἡ Διόλα, ὅταν ἔμαθε τί συμφορά τοὺς ἦλθε,
 Ἀπὸ τὴν λύπη τὴν πολλὴν ἐρράγισε ἡ καρδιά της.
 Τὴν πρώτην ὥρα θέλησε νὰ πάγῃ νὰ τὸν εὕρῃ,
 Νὰ βαλσαμώσῃ μ' ἔρωτα τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του.
 Ἀλλ' ἔπειτα ᾠαντάσθηκε τὸ τί θὰ ἰδῇ, — καὶ τότε
 Τὸν νοῦ της ἐκυρίευσεν διὰ μιᾶς ὁ φόβος
 Μὴ ὡς καὶ τὴν ἀγάπῃ της τὴν ξεπεράσῃ ἡ φρίκη!
 Ἐκεῖ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ. Ξεσπάνει ἡ τρικυμία. —
 Ὅταν νὰ τῆς ἦλθ' ἐξ οὐρανοῦ μιὰ ἐμπνευσις, ἡ Διόλα
 Πάγει μὲ βήματα γοργὰ ᾠ τοῦ ποταμοῦ τὴν ὁχθὴν.
 Καὶ γονατίζει ξέσκεπη ᾠ τὰ σύννεφ' ἀποκάτω,
 Καὶ μὲ τὰ χέρια της τὰ δυὸ ἐπάνω σηκωμένα,
 Τὸν Κεραυνὸν ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάρη ἐξορκίζει
 Νὰ τιμωρήσῃ τὰ δειλὰ καὶ τᾶπιστα της μότια
 Ποῦ ἐφοβήθησαν νὰ ἰδοῦν τὸν ἀγαπητικὸν της, —
 Κι' ἀφοῦ ἀπὸ τὰ μάτια της προέρχεται ἡ δειλία,
 Παρακαλεῖ τὴν Ἀστραπὴν τὸ φῶς της νὰ τῆς πάρῃ.

Ὁ Οὐρανὸς τὴν ἤκουσε κ' ἐτύφλωσε τὸ φῶς της.

Ἡ Διόλα ἐσηκώθηκε ὡσάν ἐλαφρωμένη,
 Ἄν κ' ἡ μαυρίλα τῆς νυκτὸς τῆς σκέπαζε τὰ μάτια.
 Τοῦ ποταμοῦ τὸ βογκητὸ ἐπῆρε ὁδηγὸν της
 Κ' ἐκίνησε, θεότυφλη, ἀδύνατη καὶ μόνη,
 Μέσ' ἀπὸ μέρη ἀγρία κ' ἀγνώριστα, νὰ πάγῃ
 Ὅπου τοῦ χρέους ἡ φωνὴ νομίζει πᾶς τὴν κράζει.
 Ἀποσταμένη ἔπεσε πολλὰς φορὰς ᾠ τὸ χῶμα,
 Πολλὰς φορὰς τὸν δρόμον της τὸν ἔλασε. Κ' ἐκείνοι
 Ὅπου εἰς τᾶγια νερά ἐλούζοντο τοῦ Γάγγη,
 Τὴν ἔβλεπαν νὰ κλαίεται καὶ τὴν ἐσυμπονοῦσαν
 Καὶ ἤρχοντο — ᾠ τὸν δρόμον της καὶ πάλιν νὰ τὴν βάλουν.
 Ἄν κάποτε τὸ πόδι της γλωρὸν κλαδὶ πατοῦσε,
 Ἐνόμιζε ἔτι πατεῖ κρούου φιδιὸν τὴν ράχην.

Ὅτ' τὴν νύκτα μέσα ἤκουε τὰ βογκητὰ ποῦ βγάζουν
 Οἱ ἄγριοι ἐλέφαντες κ' οἱ πεινασμένοι τίγρεις.
 Ἀλλὰ τὰ πάντα τ' ἀψηφῇ, καὶ κόπους καὶ κινδύνους,
 Κ' ἔρημην, ἄοπλη, γυμνή, ἐμπρός, ἐμπρός πηγαίνει,
 Μὲ μᾶτια πᾶλλον δὲν ἔμπορουν παρὰ νὰ κλαίουν μόνον.

Ὅτ' τὴν Πάτνα τέλος ἔφθασε μισοαποθαμένη.

Ἐνας Ἰνδὸς ποῦ ἤρχετο ἐκεῖ νὰ προσκυνήσῃ
 Τὴν εἶδε νὰ κλονίζεται, νὰ σέρνεται ᾠ τοὺς τοίχους,
 Τὴν εἶδε, τὴν ἐλέησε, τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι
 Καὶ τὴν ἐπῆγε ᾠ τὸν ναόν, ἐκεῖ ὅπου ὁ Σάγγωρ
 Ἀκόμῃ ᾠτοῦσε ἐλεεινὸς καὶ ἐψωμοζήτοῦσε.
 Ἀμα τὴν εἶδ' ἀντίκρου τοῦ ὁ Σάγγωρ, ξεφωνίζει
 Κι' ἀμέσως μὲ τὰ χέρια τοῦ τὸ πρόσωπό του κρύπτει.
 Ἀλλὰ ἡ Διόλα ξαναζῇ π' ἀκούει τὴν φωνὴν του
 Καὶ χύνεται ᾠ τὰ στήθη του καὶ τὴν σφικταγκαλιάζει.

„ὦ Σάγγωρ, ὦ ἀγάπη μου, μὴ θλίβεσαι, τοῦ λέγει,
 Μὴ θλίβεσαι, ὁ Οὐρανὸς μοῦ ἔσβυσε τὸ φῶς μου
 Κ' εἶσαι ὁ ἴδιος καθὼς πρὶν ᾠ τὰ μάτια τὰ τυφλά μου.
 Θὰ σὲ ἀκούω νὰ μιᾶς, θὰ σ' ἔχω στήριγμά μου,
 Κ' εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἴμεθα κ' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι,
 Ἀφοῦ ὁ ἕνας δὲν ἔμπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς τὸν ἄλλον!“

Ὁ Σάγγωρ τὴν ἀγκάλιασε μ' ἀνέκφραστην ἀγάπην,
 Κ' ἔκλαυσαν, ἔκλαυσαν μαζῇ, κ' ἐλάφρωσ' ἡ καρδιά των
 Καὶ ἀπὸ τότε, ᾠ τὴν αὐλὴν τῆς ἱερᾶς Παγόδας,
 Ὅσοι ἤρχοντο τὰ εἰδῶλα ἐκεῖ νὰ προσκυνήσουν,
 Ἐρριχναν εὐσπλαγχνὴν ματιὰ ᾠ τοὺς δυὸ πτωχοὺς Παρίας
 Ποῦ εἴρισκαν παρηγοριά ἕνας κοντὰ ᾠ τὸν ἄλλον, —
 Αὕτῃ ἀέμματα κ' αὐτὸς ἀκρωτηριασμένος.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ΑΡΧΙΔΟΥΞ ΡΟΔΟΛΦΟΣ.

Ὅστις γινώσκει τὴν εἰλικρινῇ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ἥτις
 διαθερμαίνει τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς Ἀψβουργικῆς μοναρχίας
 πρὸς τὴν δυναστείαν αὐτῶν, ἐκεῖνος μόνον δύναται νὰ
 συλλάβῃ ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ πένθους καὶ τῆς ὀδύνης τῶν
 αἰῶν τούτων ἐπὶ τῇ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, ἥτις, κεραυνοῦ
 δίκην, κατέστρεψεν ἐν ἀκαρεῖ πάσας τὰς γλυκείας αὐτῶν
 ἐλπίδας καὶ τὰ χρυσᾶ ὄνειρα, ὧν τὴν πραγματώσιν μετὰ
 πεποιδήσεως προσεδόκων παρὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Αὐστρια-
 κοῦ θρόνου, τοῦ ἀρχιδουκὸς Ροδόλφου. Ἡ ἱστορία πολλὰ
 ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὀνόματα βασιλέων, ἐκουσίως ἀποχωρισθέν-
 των τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ μοναδικὴ ἐπέπρωτο νὰ εἴνε
 ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν διάδοχος εὐκλεσεστάτου θρόνου ἐν
 τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, τὸ σέμνωμα καὶ ἡ ἐλπίς τῶν
 γονέων του καὶ τοῦ ἰσχυροῦ κράτους του, σύζυγος εὐγενοῦς
 καὶ ἐπιχαρίτου γυναικὸς καὶ πατὴρ μονογενοῦς θυγατρίου,
 ἀπαρνέεται αἰφνιδίως τὸν κόσμον τοῦτον, ἐν τῷ ὁποίῳ με-
 γάλῃ ἀποστολῇ ἀνέμενεν αὐτὸν καὶ ἀμάραντοι δάφναι προ-
 σεμειδίων ἴσως αὐτῷ. Δικαίως λοιπὸν σύμπασα ἡ Αὐστρο-
 ουγγαρία πενθεῖ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Τῇ 21 Αὐγούστου 1858 λαμπρὰν ἦγεν ἑορτὴν ἡ παρὰ
 τὸν Δούναβιν γηραιὰ μητρόπολις τῶν Καισάρων καὶ σύμπασα
 ἡ Αὐστρία, διότι τὸ μέλλον τῆς δυναστείας εἶχεν ἀσφαλισθῇ
 διὰ τῆς γεννήσεως διαδόχου, εἰς ὃν ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦ
 πρώτου Ἀψβούργου Ροδόλφου. Ὅπόσοι σήμερον δὲν δυσανα-
 σχετοῦσιν ἐπὶ τῇ ματαιότητι τῶν ἀνθρωπίνων, ἀναμνη-
 σκόμενοι τῶν φρενητιωδῶν ζητωκραυγῶν τοῦ Βιενναίου
 λαοῦ, ὅτε τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Αὐτοκράτωρ

Φραγκῖσκος Ἰωσήφ μετὰ τοῦ πατρὸς του διέδραμεν ἐποχού-
 μενος τὰς ὁδοὺς τῆς Βιέννης, πλεούσας ἐν φωτί! Ἡ τελεία
 ἀνατροφή τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ ὑπῆρξεν ἐν τῶν σπουδαιοτά-
 των μελημάτων τοῦ συνετοῦ πατρὸς, καὶ πᾶσα προσπάθεια
 κατεβλήθη, ὅπως ὁ μέλλον Αὐτοκράτωρ ἀναδειχθῇ ἀντάξιος
 ἀπόγονος τῶν μεγάλων προπατόρων του. Ἐν τρυφερᾷ ἡλι-
 κίᾳ κατέταξεν αὐτὸν ὁ πατὴρ του, ἐπόμενος νόμῳ τῆς οἰ-
 κογενείας τῶν Ἀψβούργων, εἰς τὸν στρατόν. Ὁ Ροδόλφος
 οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐμκνήης στρατιώτης, ὡς ὁ ἐπιστήμιος φί-
 λος τοῦ ὧν Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καίτοι μετὰ
 αὐστηρότητος ἐξετέλει αἰέποτε τὸ καθήκόν του. Ἀπαξ δ'
 ἐδημοσίευσεν ἀνωνύμως φυλλάδιόν τι, ἀντικροῦν τὰς ἰδέας
 τοῦ θεοῦ τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἰωάννου περὶ στρατιωτικῶν ζητη-
 μάτων. Νηπιῖδεν ὤφειλε νὰ καταγίνεται ὅπως ἐκμάθη τὰς
 διαφόρους γλώσσας τῶν μελλόντων ὑπηκόων του, καὶ ἐνῷ,
 ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, οἱ ἄλλοι παῖδες διεσκεδάζον, αὐτὸς μόνον
 ταλαιπωρούμενος ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν μελέτην τῆς Τσεχικῆς,
 Κροατικῆς καὶ Σλαβαϊκῆς, καὶ μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς
 Βοσνίας εἰς τὴν Αὐστρίαν, καὶ τῆς Τουρκικῆς. Κυρίως μόνον
 τὴν Γαλλικὴν καὶ Οὐγγρικὴν, ἐκτὸς βεβαίως τῆς Γερμανικῆς,
 ἐξέμαθε, πολλῶν δὲ βραδύτερον καὶ τὴν Ἀγγλικὴν, ἐπωφε-
 λούμενος ἐκ τῆς συχνῆς συναναστροφῆς πρὸς τὸν πρίγκηπα
 τῆς Οὐαλίας.

Πολλῶν μᾶλλον εἴλικον αὐτὸν ἑτεραι ἐπιστῆμαι, καὶ τὰ
 μάλιστα ἡρέσκετο συνδιαλεγόμενος μετὰ λογίων, καλλι-
 τεχνῶν, δημοσιογράφων. Διὰ πολλῶν ταξιδιῶν εἰς διάφορα
 μέρη τῆς γῆς ἡδυνήθη ν' αὐξήσῃ εἰς μέγαν βαθμὸν τὰς

γνώσεις του, και συγγράμματα, τὰ ὁποῖα κατέλιπε, μαρτυροῦσι τρανῶς περὶ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας, τοῦ σεμνοῦ καὶ βέοντος ὕφους, τῆς πιστῆς περιγραφῆς. Ἀπλήστως ἀνεγνώσθησαν τὰ συγγράμματά του „ὅκτὼ ἡμέραι εἰς τὸν Δούναβιν“ „Ταξείδιον εἰς τὴν Ἀνατολὴν“ καὶ τὸ ἀπαράμιλλον περιοδικὸν σύγγραμμα „ἡ Αὐστροουγγρική μοναρχία ἐν λόγῳ καὶ εἰκόνι“ οὗ τὴν προστασίαν ἀνέλαβεν ἡ σεπτὴ αὐτοῦ χήρα. Καὶ ὡς ῥήτωρ ὁ Ῥοδόλφος τὰ μάλα εὐδοκίμησε, δυνηθεὶς νὰ ἐνδύῃ ἰδέας πλουσίας μὲ γλῶσσαν καλλιπεπῆ. Γνωστὸν ὅπόσον ἐχειροκροτήθη ἡ εὐτυχὴς φράσις του, ὅτε ὁμιλῶν κατὰ τὰ ἐγκαίρια τῆς ἐν Βιέννῃ Ἡλεκτρικῆς ἐκθέσεως εἶπεν, ὅτι ἡ Αὐστρία θὰ χύσῃ εἰς τὸν κόσμον „θάλασσαν φωτός“ (ein Meer von Licht).

Ὁ Ῥοδόλφος ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πολλῶν πνευματικῶν προτερημάτων, ὑπὸ περισσοτέρων ἠθικῶν. Ἡ ἀφοσίωσίς του πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους του ἦτο μεγίστη, τοὺς δὲ γονεῖς του, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν πατέρα του, μέχρι λατρείας καὶ ἐτίμα καὶ ἡγάπα. Ἐν τῷ ἡθελί του ἐνεφαίνετο πολλάκις μελαγχολικόν τι καὶ ἀσταθές, ἴδιον τῇ οἰκογενείᾳ τῶν Βιτελσβάχων, οἷς ἀνήκεν ἐκ μητρός. Κατὰ τὰ τελευταῖα

ἰδίως ἔτη πολλάκις ὑποκάρδιος ἀγάπη μετέπιπτεν εἰς ψυχρότητα. Ἡ ἀπότομος διζκοπή τῶν σχέσεων του πρὸς τὸν διδάσκαλον φυσιοδίφην Brehm, ἀνακοινώσαντα ἑτέροις μετὰ μεγάλης ἀκριτομυθίας ἐπιστολὰς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μαθητοῦ, μεγάλῃς λύπης πρόξενος ἐγένετο εἰς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τοῦ Ῥοδόλφου.

Ἐπισκεφθεὶς τὴν αὐλὴν τοῦ Βαλγίου ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ σύγγεινόν τὴν χαριτόβρυτον δευτερότοκον θυγατέρα τοῦ μουσοτραφοῦς βασιλέως τῶν Βέλγων Στεφανίαν, πρὸς ἣν ἀκατάσχετον ἡσθάνθη συμπάθειαν, καὶ μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐτελέσθησαν τῇ 10 Μαΐου 1881 ἐν Βιέννῃ οἱ γάμοι του, καὶ πάντες ἐμακάριζον τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος, πρὸς τὸ ὅποιον ἡ τύχη ἐφαίνετο φιλοδωρήσασα ἀδρᾶ τῇ χειρὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ.

Νῦν πάντα φροῦδα οἰχονται! Ὁ Ῥοδόλφος κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τῇ κρύπτῃ τῶν Καπουκίνων ἐν μέσῳ τῶν προπατόρων του, παρὰ το πλεῖστον τοῦ ἀτυχοῦς θεοῦ του τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μεξικικοῦ Μαξιμιλιανοῦ. Ἀλλ' ἡ ἱστορία ἐπὶ μακρὸν θὰ διηγῆται τὰς ἀρετὰς καὶ θὰ κλαίῃ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ εὐφραντάστου ἡγεμονίδου, προῶπως βαρυνθέντος τὸν κῆμον, ὅστις μεγάλα ἀνέμενε παρ' αὐτοῦ.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΤΩΝ (Liqueurs).

Πολλάκις μικρὰ καὶ ἀσήμαντα κατὰ το φαινόμενον πράγματα ἔχουσιν ἱκανὴν σπουδαιότητα διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἴσως δὲ καὶ αἱ ἐπόμεναι ὀλίγαι σημειώσεις, αἱ σχετιζόμεναι πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν *ροζολίων*, δὲν εἶναι ἀνάξια τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν.

Τὰ *ροζόλια* ἐν γένει εἶναι ὡς γνωστὸν γλυκέα ποτά, παρασκευαζόμενα ἐξ οἶνοπνεύματος, ἀρωματικῶν ὑλῶν καὶ ζαχαρέως. Ἐξ αὐτῆς καὶ μόνῃς τῆς συνθέσεώς των ἐξάγεται ὅτι τὰ ποτὰ ταῦτα ἦσαν ἄγνωστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διότι τό τε οἶνόπνευμα καὶ ἡ ζάχαρις εἶναι ἐφευρέσεις τῶν νεωτέρων χρόνων. Καὶ ἰσχυρίζονται μὲν τινες τῶν φιλολόγων, στηριζόμενοι ἐπὶ τινων χωρίων Ῥωμαίων συγγραφέων, ὅτι ἡ ζάχαρις (τὸ σάκχαρ εἴτε σάκχαρι ἢ σάκχαρον) ἦτο ἤδη γνωστὴ κατὰ τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα, ἰδίᾳ δὲ ἀναφέρουσι χωρίον τι τοῦ Λουκάνου, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ ἀνθρώπων „πινόντων γλυκεῖς χυμοὺς ἐκ τρυφεροῦ καλάμου.“ Ἀλλὰ καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ σακχαροκάλαμον, ὅπερ ὡς γνωστὸν κατὰγεται ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, ἦτο γνωστὸν τοῖς Ῥωμαίοις, οὐδαμῶς ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἤξευρον ἐκ τοῦ καλάμου τούτου νὰ ἐξάγωσι τὸ σάκχαρι ὑπὸ τὴν ἡμετέραν τῆς λέξεως σημασίαν, τοῦτ' ἔστι τὴν σημερινὴν ζάχαριν, διότι ἡγνόουν τὸν τρόπον τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τοῦ σακχαρώδους χυμοῦ, καὶ μόνον περιωρίζοντο εἰς τὴν ἀφέψησιν τοῦ σακχαροκαλάμου, ἐξ οὗ ἐξήγετο ὕδωρ γλυκὺ.

Πράγματι ἐφευρέθη, οὕτως εἶπεῖν, ἡ σημερινὴ ζάχαρις ἐν ταῖς ἀποικίαις τοῦ νέου κόσμου, ἐπομένως κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, μάλιστα δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος ἔτυχεν ἀποδοχῆς ἐν Εὐρώπῃ, καὶ κατ' ἀρχὰς μάλιστα παρελήφθη ἐν τοῖς φαρμακοπωλείοις ὡς σπάνιον τι καὶ ἐκτάκτως πολύτιμον φάρμακον, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲ γίνεται ὡς γνωστὸν ἐν τῇ ἱατρικῇ πολλαπλῇ τῆς ζαχαρέως χρῆσις. Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι ἐν τοῖς φαρμακοπωλείοις ἐπωλεῖτο ἡ ζάχαρις δὲν ἠδύνατο κατ' ἀρχὰς νὰ λάβῃ γενικὴν ἀποδοχὴν καὶ διάδοσιν

παρὰ τῷ κοινῷ, διότι ἐθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς ἱατρικὸν φάρμακον· προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ εἰσάγῃται καὶ διαδίδεται εἰς τὰς πλουσίας μόνον, ἐννοεῖται, οἰκογενείας, διότι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους ἡ τιμὴ τῆς ζαχαρέως ἦτο ὑπέρογκος καὶ θὰ ἦτο ἴσως μέχρι τῆς σήμερον τοιαύτη, ἂν ὁ ἐκ Βερολίνου σοφὸς Marggraf δὲν ἀνεκάλυπτε τὴν ἐκ τευτλίδων ζάχαριν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεῦτερον συστατικὸν τῶν *ροζολίων* ἐν γένει, δηλ. τὸ οἶνόπνευμα, ἦτο μὲν καὶ πρότερον γνωστὸν καὶ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι πρῶτοι οἱ Ἀραβες κατὰ τὸν ὕγδοον αἰῶνα ἐξήγαγον ἐκ τοῦ οἴνου διὰ τῆς διωλίσεως „τὸ πνεῦμα τοῦ οἴνου.“ Ὡς γνωστὸν, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους οἱ Ἀραβες ἦσαν τὸ μάλιστα πεπολιτισμένον ἔθνος τοῦ κόσμου, τὸ μέγιστον δὲ μέρος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, αἵτινες σήμερον προήχθησαν μέχρι τῆς τῶν τελευτήτων, βασίζεται ἐπὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῶν Ἀράβων. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις ἐν χρήσει ὄνομα τοῦ οἶνοπνεύματος alcohol (Alkohol), ὅπερ παρελήφθη καὶ ὡς χημικὸς ὅρος, κατὰγεται ἐκ τῆς ἀραβικῆς γλώσσης καὶ σημαίνει κυρίως τὸ *λεπτύτατον* καὶ οὐσιωδέστατον μέρος οἶνουδῆποτε πράγματος (αἱ εἶναι τὸ ἀραβικὸν ἄρθρον). Ἀλλὰ τὸ οἶνόπνευμα τοῦτο, ὅπερ παρεσκευάζον οἱ Ἀραβες, δὲν ἦτο καθαρὸν καὶ μόνις ὁ ἐν ἔτει 1234 ἐν Τάλμα τῆς νήσου Μαλόρκας γεννηθεὶς Ῥαῦμούνδος Λοῦλλος ἐπειράθη νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ οἶνοπνεύματος δι' ἀνθρακικοῦ καλίου. Μέχρι τῶν μέσων τοῦ 13ου αἰῶνος ἡ διωλιστικὴ τέχνη ἐφυλάσσετο μυστικὴ ὑπὸ τῶν Ἀράβων, μόνις δὲ κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἐγένετο γνωστὴ καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ῥαῦμούνδου Λοῦλλου τὸ οἶνόπνευμα δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀηγλαγμένον ὕδατος καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴνσκευασίαν τῶν σημερινῶν *ροζολίων*, μέχρις οὗ ἐν ἔτει 1696 ὁ Γερμανὸς Lowitz κατῴρθωσε νὰ ἐφεύρῃ τὴν μέθοδον τῆς παρασκευῆς τοῦ σημερινοῦ οἶνοπνεύματος.

Περὶ τὰ τέλη λοιπὸν τοῦ 17ου αἰῶνος ἐκέκμητο ἡδὴ ἡ Εὐρώπη τὰ κυριώτερα συστατικὰ τοῦ *ροζολίου*, τὴν ζά-